

Arrest

nr. 313 256 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VRIJENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caracas en bezit u de Venezolaanse nationaliteit. Al tijdens uw jeugd beseftte u dat u homoseksueel bent. Uw hele leven lang werd u omwille van uw seksuele geaardheid en uw vrouwelijke uiterlijk – u lijdt aan gynaecomastie - uitgelachen en aangestaard. Na de uitbraak van de coronapandemie sloot het winkelcentrum waarin u uw juwelierszaak had ondergebracht en viel u zonder werk. Eind 2020 werd er een tumor in uw hoofd vastgesteld. Deze diende operatief verwijderd te worden, maar door de wachttijd die door uw verzekeraar was opgelegd kon de ingreep niet meteen plaatsvinden. Op 13 september 2021 werd u om een onbekende reden door een onbekende man in elkaar geslagen aan de

ingang van een kleine buurtwinkel. Op 15 september 2021 ontving u van een werknemster van de buurtwinkel camerabeelden van het incident van twee dagen voordien. U besloot het land te verlaten. U vertrok per vliegtuig op 20 september 2021. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2021. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u de persoon die u op 13 september 2021 reeds rake klappen toediende. U stelt voorts dat u uw hele leven gediscrimineerd werd omwille van uw homoseksuele geaardheid. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw paspoort neer. Na het persoonlijk onderhoud legde u nog een USB-stick neer met daarop beelden van het incident van 13 september 2021, opgenomen door de bewakingscamera van de buurtwinkel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (**COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders** van april 2022, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_seksuele_minderheden_en_transgenders_20220404.pdf en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er omwille van uw homoseksuele geaardheid in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst heeft u het incident van 13 september 2023 niet aannemelijk gemaakt.

Ten eerste dient benadrukt te worden dat u dit incident niet ter sprake bracht tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 4 november 2021).

- Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u uiteindelijk - nadat u in uw initiële repliek zowel aangaf hetdestijds wel verteld te hebben als verklaarde het niet verteld te hebben - dat u er niet over mocht vertellen. U had slechts twee zaken gezegd, met name dat u vreest om gediscrimineerd te worden en dat u vreest om vermoord te worden. Nadien mocht u niets meer vertellen (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan niet

overtuigen gezien u na het opwerpen van uw vrees wel nog kon en mocht uitweiden over het verlies van uw werk tijdens de coronapandemie en over uw medische situatie (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 4 november 2021, vraag 3.5).

- U werd u bovendien aan het einde van dit onderhoud gevraagd of u nog zaken wenste toe te voegen en of u nog andere problemen heeft gekend met uw autoriteiten en/of uw medeburgers dan wel problemen van andere aard. Nergens verwees u ook maar enigszins naar dit incident (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 4 november 2021, vragen 3.5, 3.7 en 3.8).

- Ook gaf u aan dat uw onderhoud op de DVZ goed verlopen was en dat u er alles had kunnen vertellen (CGVS, p. 3).

Ten tweede bezit u geen enkele kennis van uw belager.

- U kent zijn (familie)naam niet (CGVS, p. 9 en 11).
- U kent niemand van zijn familie. Nochtans, zo stelde u, zijn al zijn broers net als hem schurken. U weet echter niethoeveel broers hij heeft. Evenmin kent u hun namen. U weet enkel dat hij meerdere broers heeft (CGVS, p. 11). • U weet niet waar hij woont of waar hij en zijn broers vandaan komen (CGVS, p. 11).
- U verklaarde dat hij mogelijks lid was van een bende, maar gevraagd naar welke bende, trok u uw bewering inen gaf u aan dat het gewoon om een schurk gaat (CGVS, p. 13).
- U heeft geen navraag gedaan over deze persoon of zijn familie (CGVS, p. 11 en 12).
- U heeft geen weet van andere personen die slachtoffer geworden zouden zijn van deze man en/of diens broers. U informeerde zich er ook niet over (CGVS, p. 14).
- U nam geen contact meer op met de werkneemster van de winkel die u de beelden bezorgde om u op de hoogte te stellen van de evolutie van uw problemen (CGVS, p. 12).
- Dat de broer van uw belager acht maanden geleden vermoord zou zijn (CGVS, p. 10), is niet meer dan eenveronderstelling (CGVS, p. 14). U kent overigens zijn naam niet en kon de omstandigheden waarin deze persoon overleden zou zijn niet omschrijven, dit interesseert u immers niet (CGVS, p. 14).

Ten derde kan de video van het incident niet overtuigen.

- Uit niets blijkt dat u het slachtoffer bent.
- Dergelijk beeldmateriaal is eenvoudig in scène te zetten.
- Het komt bijzonder merkwaardig over dat het meisje van de winkel, dat niet de eigenaar van de winkel was en evenmin een ervaren werkkraacht (CGVS, p. 11), zomaar toegang zou hebben tot de beelden van de bewakingscamera.
- Eveneens bevreemdend is dat het meisje van de winkel, dat u niet kende (CGVS, p. 11), u de video zouovermaken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze bang was en voor haar leven vreesde en dat het delen van de beelden een risico inhield voor haar (CGVS, p. 9, 11 en 12).
- U bent tegenstrijdig over uw contacten met het meisje van de winkel. Aanvankelijk verklaarde u meteen na het incident gevraagd te hebben naar de beelden van de bewakingscamera (CGVS, p. 8). Later verklaarde u dit niet op de dag zelf gevraagd te hebben, maar enkel uw gsm-nummer gegeven te hebben. Op 15 september 2021 belde het meisje in kwestie u op en zei ze dat ze een video kon doorsturen (CGVS, p. 12).
- Aldus heeft u het incident van 13 september 2021 niet aannemelijk gemaakt. Aan uw verwijzing naar het homofobe karakter van deze geweldpleging kan aldus geen waarde gehecht worden (CGVS, p. 9).

U verklaarde daarnaast wel al **heel uw leven gediscrimineerd te zijn geweest omwille van uw homoseksuele geaardheid**. Zo stipte u doorheen uw persoonlijk onderhoud aan dat u beledigd, nageroepen en aangewezen werd (CGVS, p. 13, 15 en 16). Dit gedrag van uw medeburgers, hoe laakbaar dit ook is, is echter **onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming** omwille van onderstaande redenen.

- U verklaarde dat u enkel en alleen omwille van het incident van 13 september 2021 – dat u niet aannemelijk maakte - Venezuela verlaten heeft en dat dit incident ook de enige reden is waarom u vreest om ernaar terug te keren (CGVS, p. 10). U verklaarde verder nooit op fysieke wijze gevallen te zijn geweest (CGVS, p. 9).
- U verklaarde dat het u niet veel deed, dat u sterk genoeg was en dat het geen reden was voor u om het land te verlaten (CGVS, p. 10 en 13). Elke homoseksueel krijgt er mee te maken in Venezuela, maar u leerde ermee leven, ook al voelde u zich er soms slecht door (CGVS, p. 16).
- **Na uw bezoek aan België in 2018 keerde u naar Venezuela terug, zonder in België om internationale bescherming verzocht te hebben (CGVS, p. 6).**
- Uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela u uw leven in alle vrijheid kon leiden. U ging naar school, u opende een eigen juwelenwinkel en u had een rijk sociaal leven (Verklaring DVZ, vragen 11 en 12; CGVS, p. 4, 6, 7 en 14). U had toegang tot de Venezolaanse gezondheidszorg en beschikte over een zorgverzekering (CGVS, p. 9 en 15).
- U verdiende meer dan voldoende om na de sluiting van uw winkel te genieten van uw spaargeld (CGVS, p. 7), alvorens naar België te reizen in september 2021. U heeft bovendien een ruime vriendenkring en verschillende familieleden met wie u een nauw contact onderhoudt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen bent u niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er omwille van uw homoseksuele geaardheid in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bestaat.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een

onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de

gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en uw nationaliteit, zoals blijkt uit uw paspoort, staan niet ter discussie. Het beeldmateriaal op de USB-stick werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (**COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders** van april 2022, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_seksuele_minderheden_en_transgenders_20220404.pdf en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale

mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er omwille van uw homoseksuele geaardheid in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst heeft u het incident van 13 september 2023 niet aannemelijk gemaakt.

Ten eerste dient benadrukt te worden dat u dit incident niet ter sprake bracht tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 4 november 2021).

- Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u uiteindelijk - nadat u in uw initiële replek zowel aangaf het destijds wel verteld te hebben als verklaarde het niet verteld te hebben - dat u er niet over mocht vertellen. U had slechts twee zaken gezegd, met name dat u vreest om gediscrimineerd te worden en dat u vreest om vermoord te worden. Nadien mocht u niets meer vertellen (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan niet overtuigen gezien u na het opwerpen van uw vrees wel nog kon en mocht uitweiden over het verlies van uw werk tijdens de coronapandemie en over uw medische situatie (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 4 november 2021, vraag 3.5).
- U werd u bovendien aan het einde van dit onderhoud gevraagd of u nog zaken wenste toe te voegen en of u nog andere problemen heeft gekend met uw autoriteiten en/of uw medeburgers dan wel problemen van andere aard. Nergens verwees u ook maar enigszins naar dit incident (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 4 november 2021, vragen 3.5, 3.7 en 3.8).
- Ook gaf u aan dat uw onderhoud op de DVZ goed verlopen was en dat u er alles had kunnen vertellen (CGVS, p. 3).

Ten tweede bezit u geen enkele kennis van uw belager.

- U kent zijn (familie)naam niet (CGVS, p. 9 en 11).
- U kent niemand van zijn familie. Nochtans, zo stelde u, zijn al zijn broers net als hem schurken. U weet echter niet hoeveel broers hij heeft. Evenmin kent u hun namen. U weet enkel dat hij meerdere broers heeft (CGVS, p. 11). • U weet niet waar hij woont of waar hij en zijn broers vandaan komen (CGVS, p. 11).
- U verklaarde dat hij mogelijks lid was van een bende, maar gevraagd naar welke bende, trok u uw bewering inen gaf u aan dat het gewoon om een schurk gaat (CGVS, p. 13).
- U heeft geen navraag gedaan over deze persoon of zijn familie (CGVS, p. 11 en 12).
- U heeft geen weet van andere personen die slachtoffer geworden zouden zijn van deze man en/of diens broers. U informeerde zich er ook niet over (CGVS, p. 14).
- U nam geen contact meer op met de werknemster van de winkel die u de beelden bezorgde om u op de hoogte te stellen van de evolutie van uw problemen (CGVS, p. 12).
- Dat de broer van uw belager acht maanden geleden vermoord zou zijn (CGVS, p. 10), is niet meer dan een veronderstelling (CGVS, p. 14). U kent overigens zijn naam niet en kon de omstandigheden waarin deze persoon overleden zou zijn niet omschrijven, dit interesseert u immers niet (CGVS, p. 14).

Ten derde kan de video van het incident niet overtuigen.

- Uit niets blijkt dat u het slachtoffer bent.

- Dergelijk beeldmateriaal is eenvoudig in scène te zetten.
- Het komt bijzonder merkwaardig over dat het meisje van de winkel, dat niet de eigenaar van de winkel was en evenmin een ervaren werkracht (CGVS, p. 11), zomaar toegang zou hebben tot de beelden van de bewakingscamera.
- Eveneens bevreemdend is dat het meisje van de winkel, dat u niet kende (CGVS, p. 11), u de video zou overmaken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze bang was en voor haar leven vreesde en dat het delen van de beelden een risico inhield voor haar (CGVS, p. 9, 11 en 12).
- U bent tegenstrijdig over uw contacten met het meisje van de winkel. Aanvankelijk verklaarde u meteen na het incident gevraagd te hebben naar de beelden van de bewakingscamera (CGVS, p. 8). Later verklaarde u dit niet op de dag zelf gevraagd te hebben, maar enkel uw gsm-nummer gegeven te hebben. Op 15 september 2021 belde het meisje in kwestie u op en zei ze dat ze een video kon doorsturen (CGVS, p. 12).
- **Aldus heeft u het incident van 13 september 2021 niet aannemelijk gemaakt.** Aan uw verwijzing naar het homofobe karakter van deze geweldpleging kan aldus geen waarde gehecht worden (CGVS, p. 9).

U verklaarde daarnaast wel al **heel uw leven gediscrimineerd te zijn geweest omwille van uw homoseksuele geaardheid**. Zo stipte u doorheen uw persoonlijk onderhoud aan dat u beledigd, nageroepen en aangewezen werd (CGVS, p. 13, 15 en 16). Dit gedrag van uw medeburgers, hoe laakbaar dit ook is, is echter **onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming** omwille van onderstaande redenen.

- U verklaarde dat u enkel en alleen omwille van het incident van 13 september 2021 – dat u niet aannemelijk maakte - Venezuela verlaten heeft en dat dit incident ook de enige reden is waarom u vreest om ernaar terug te keren (CGVS, p. 10). U verklaarde verder nooit op fysieke wijze gevallen te zijn geweest (CGVS, p. 9).
- U verklaarde dat het u niet veel deed, dat u sterk genoeg was en dat het geen reden was voor u om het land te verlaten (CGVS, p. 10 en 13). Elke homoseksueel krijgt er mee te maken in Venezuela, maar u leerde ermee leven, ook al voelde u zich er soms slecht door (CGVS, p. 16).
- **Na uw bezoek aan België in 2018 keerde u naar Venezuela terug**, zonder in België om internationale bescherming verzocht te hebben (CGVS, p. 6).
- Uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela u uw leven in alle vrijheid kon leiden. U ging naar school, u opende een eigen juwelenwinkel en u had een rijk sociaal leven (Verklaring DVZ, vragen 11 en 12; CGVS, p. 4, 6, 7 en 14). U had toegang tot de Venezolaanse gezondheidszorg en beschikte over een zorgverzekering (CGVS, p. 9 en 15).
- U verdiende meer dan voldoende om na de sluiting van uw winkel te genieten van uw spaargeld (CGVS, p. 7), alvorens naar België te reizen in september 2021. U heeft bovendien een ruime vriendenkring en verschillende familieleden met wie u een nauw contact onderhoudt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen bent u niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er omwille van uw homoseksuele geaardheid in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bestaat.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van

artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel

48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en uw nationaliteit, zoals blijkt uit uw paspoort, staan niet ter discussie. Het beeldmateriaal op de USB-stick werd hierboven reeds besproken."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De Raad benadrukt vooreerst dat hij verzoekers seksuele geaardheid net zo min als de commissaris-generaal in twijfel wenst te trekken, doch dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing en middels bijgebrachte informatie bij de aanvullende nota van 21 augustus 2024 door de commissaris-generaal op goede gronden toegelicht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie (COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders van april 2022, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_seksuele_minderheden_en_transgenders_20220404.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, - verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”

Uit het voorgaande en op basis van de bijkomende informatie die met een aanvullende nota door de commissaris-generaal op 21 augustus 2024 werd ingediend (COI Focus “Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden” van 12 januari 2024) kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. De verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofob geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met het betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het benadrukken van bepaalde bevindingen die in het algemeen over homoseksuelen en transgenders worden gesteld, waarmee hij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de afweging dat het enkele gegeven van verzoekers homoseksuele geaardheid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde of een reëel risico op ernstige schade. De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt in lijn met voormelde vaststellingen en kan hierop geen ander licht werpen. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid, doch blijft daartoe in gebreke.

Verzoekers betoog met betrekking tot zijn concrete problemen, zijnde de discriminatie en de aanval door een onbekende in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten. Hij beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerdere verklaringen en het tegenspreken van de conclusies van verwerende partij zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de door hem aangehaalde problemen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij door verweerder onvoldoende werd verhoord aangaande zijn genderidentiteit en homoseksualiteit, omdat homoseksualiteit niet gaat over genderidentiteit en homoseksualiteit, wordt niet toegelicht op welke wijze of waarom hierover verdere vragen dienden te worden gesteld in de mate dat de bestreden beslissing anders had kunnen zijn.

Waar verzoeker gevolgd kan worden in zijn betoog in het verzoekschrift dat de beoordeling van de vrees voor vervolging een toekomstgericht onderzoek vereist, dient te worden benadrukt dat dit een feitelijke en individuele beoordeling omvat, rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar algemene informatie en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal volstaan niet daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQI-persoon in Venezuela louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geviséerd of

vervolgd (supra). Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging aldus in concreto aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoeker haalt geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar Venezuela. Verzoeker toont dan ook niet in concreto aan dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Venezuela voor hem als homoseksuele man ondraaglijk zou zijn.

Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Venezuela zijn leven in alle vrijheid kon leiden. Verzoeker ging naar school, opende een eigen juwelenwinkel en had een rijk sociaal leven (Verklaring DVZ, vragen 11 en 12; Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 6, 7 en 14). Verzoeker had toegang tot de Venezolaanse gezondheidszorg en beschikte over een zorgverzekering (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 15).

Door louter zijn eerdere verklaringen te herhalen en te stellen dat hij reeds gediscrimineerd werd door de Venezolaanse maatschappij, doet hij geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat de door hem aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige schade aantonen. Het gegeven dat verzoeker zich openlijk uit als transgender en homoseksueel doet hier geen afbreuk aan, integendeel. Het toont net aan dat verzoeker geen vrees voor vervolging loopt noch een reëel risico op ernstige schade heeft.

Het argument dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel verklaard zou hebben dat hij vreest bij terugkeer vermoord te zullen worden en dat hij dit heeft verklaard ingevolge de gebeurtenissen op 12 september 2021 waarbij hij door een onbekende persoon in elkaar werd geslagen, kan niet volstaan, noch overtuigen

Er werd vastgesteld:

“Vooreerst heeft u het incident van 13 september 2023 niet aannemelijk gemaakt.

Ten eerste dient benadrukt te worden dat u dit incident niet ter sprake bracht tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 4 november 2021).

- Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u uiteindelijk - nadat u in uw initiële repliek zowel aangaf het destijds wel verteld te hebben als verklaarde het niet verteld te hebben - dat u er niet over mocht vertellen. U had slechts twee zaken gezegd, met name dat u vreest om gediscrimineerd te worden en dat u vreest om vermoord te worden. Nadien mocht u niets meer vertellen (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan niet overtuigen gezien u na het opwerpen van uw vrees wel nog kon en mocht uitweiden over het verlies van uw werk tijdens de coronapandemie en over uw medische situatie (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 4 november 2021, vraag 3.5).*

- U werd u bovendien aan het einde van dit onderhoud gevraagd of u nog zaken wenste toe te voegen en of u nog andere problemen heeft gekend met uw autoriteiten en/of uw medeburgers dan wel problemen van andere aard. Nergens verwees u ook maar enigszins naar dit incident (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 4 november 2021, vragen 3.5, 3.7 en 3.8).*

- Ook gaf u aan dat uw onderhoud op de DVZ goed verlopen was en dat u er alles had kunnen vertellen (CGVS, p. 3).”*

De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op algemene wijze wel stelde vermoord te zullen worden, maar bij zijn vrij relaas wanneer gepolst werd waarom hij dit dacht geen enkele melding maakte van een concreet voorval waarbij hij geslagen werd door een onbekende. Verzoeker beperkte zich tot het verhaal over zijn winkel waarvan hij de huur niet meer kon betalen en het winkelcentrum werd gesloten en hij zich hierdoor slecht voelde en een dokter opzocht, die een tumor vaststelde waarop hij besloot het land te verlaten omdat zijn verzekering de kosten van onderzoeken en operatie hiervoor niet wilde dekken en hij dit zelf ook niet kon betalen (Verklaring DVZ, vraag 3.5.). Indien verzoeker daadwerkelijk was aangevallen door een onbekende kon wel degelijk worden verwacht dat hij hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken melding zou maken, *quod non*. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielselaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn verzoek om internationale bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker thans nog aangeeft dat hij van het meisje die hem de video heeft doorgestuurd vernomen heeft dat de belager nog meerdere broers zou hebben en later nog vernomen heeft dat één van de broers

vermoord zou zijn, herhaalt verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen, doch deze werden reeds beoordeeld in de bestreden beslissing. Het louter herhalen van zijn verklaringen kan dan ook geen afbreuk doen aan de terechte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing die door de Raad worden gehandhaafd.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal bij zijn motivatie geen rekening hield met de Venezolaanse context waar afpersing, angst, intimidatie en (bende)geweld regeert en het niet onrealistisch is dat weinig informatie wordt ingewonnen of meegedeeld uit angst zelf een slachtoffer van geweld te worden ligt in dezelfde lijn als de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie in het administratief dossier en geciteerd in de bestreden beslissing. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn individuele omstandigheden geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Venezuela noch aantoont hierdoor een reëel risico op ernstige schade te lopen.

Met het argument dat er geen afdoende bescherming vanwege de autoriteiten mogelijk is, beperkt hij zich tot een algemene bewering, doch brengt hij geen enkel concreet element bij waaruit voor hem zou kunnen blijken dat hij geen beroep zou kunnen doen op de beschermingsmogelijkheden in Venezuela.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder niet motiveert waarom de video van het incident niet kan overtuigen, gaat hij volstrekt voorbij aan onderstaande pertinente motivering:

“Ten derde kan de video van het incident niet overtuigen.

- *Uit niets blijkt dat u het slachtoffer bent.*
- *Dergelijk beeldmateriaal is eenvoudig in scène te zetten.*
- *Het komt bijzonder merkwaardig over dat het meisje van de winkel, dat niet de eigenaar van de winkel was en evenmin een ervaren werkracht (CGVS, p. 11), zomaar toegang zou hebben tot de beelden van de bewakingscamera.*
- *Eveneens bevreemdend is dat het meisje van de winkel, dat u niet kende (CGVS, p. 11), u de video zou overmaken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze bang was en voor haar leven vreesde en dat het delen van de beelden een risico inhield voor haar (CGVS, p. 9, 11 en 12).*
- *U bent tegenstrijdig over uw contacten met het meisje van de winkel. Aanvankelijk verklaarde u meteen na het incident gevraagd te hebben naar de beelden van de bewakingscamera (CGVS, p. 8). Later verklaarde u dit niet op de dag zelf gevraagd te hebben, maar enkel uw gsm-nummer gegeven te hebben. Op 15 september 2021 belde het meisje in kwestie u op en zei ze dat ze een video kon doorsturen (CGVS, p. 12).*
- ***Aldus heeft u het incident van 13 september 2021 niet aannemelijk gemaakt. Aan uw verwijzing naar het homofobe karakter van deze geweldpleging kan aldus geen waarde gehecht worden (CGVS, p. 9).”***

Het argument dat het niet is omdat de verzender van de video niet de eigenaar is van de winkel dat deze niet in het bezit zou kunnen komen van de beelden van de bewakingscamera, doet geen afbreuk aan het gegeven dat hieruit niet blijkt dat verzoeker het slachtoffer is, noch dat dergelijk beeldmateriaal eenvoudig in scène te zetten is, noch dat zij zomaar toegang zou hebben tot de beelden van de bewakingscamera. Het argument dat het meisje, die de beelden van de bewakingscamera doorstuurde, deze pas later heeft doorgestuurd met een onbekend nummer en veilig te werk wilde gaan, plaatst deze vaststellingen evenmin in een ander licht. Evenmin kan het volstaan om te verschonen of te verklaren waarom een meisje van de winkel die verzoeker niet kende zomaar de video wilde overmaken te meer uit verzoekers verklaringen blijkt dat het meisje bang was en voor haar leven vreesde en dat het delen van de beelden een risico inhield voor haar (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 11 en 12).

Voorts ontkent verzoeker dat er een tegenstrijdigheid bestaat over de contacten met het meisje van de winkel terwijl uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker eerst verklaarde het meisje op de dag zelf om beelden van de bewakingscamera te hebben gevraagd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) om later tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk te ontkennen dit niet op dat moment te hebben gevraagd maar enkel zijn gsm-nummer gegeven te hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Het louter ontkennen van de tegenstrijdigheid volstaat uiteraard niet om hier een ander licht op te werpen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht dan wel dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan

steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoeker de door hem aangehaalde gebeurtenissen en problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot de blote bewering van verzoeker in het verzoekschrift, niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De verwijzing naar het gegeven dat een groep landen, waaronder Argentinië, Canada, Colombia, Chili, Paraguay en Peru, op 27 september 2018 het Bureau van de Aanklager van het Internationaal Strafhof (ICC) zelf hebben verzocht om onderzoek te doen naar 'misdaden tegen de menselijkheid' die zouden zijn gepleegd op het grondgebied van Venezuela en dat op 27 juni 2023 de Kamer van Vooronderzoek de aanklager van het ICC gemachtigd heeft het onderzoek te hervatten, kan dan ook niet volstaan teneinde aan te tonen dat verzoeker persoonlijk wordt geïdoleerd.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 8 augustus 2023 en EUAA *“Venezuela Country Focus”* van november 2023, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcon, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïdoleerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in

het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Falcon, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 8 augustus 2023, p. 32-38; EUAA "*Venezuela Country Focus*", november 2023, p.57-58). Deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Caracas.

Uit de landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er in het hoofdstedelijk district Caracas thans een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt desbetreffend geen informatie bij en toont dan ook niet aan dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Caracas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF